Ч. 59. Второк 28 (15) марта 1911. Рік XXI.

Вихсдить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З буджетової комісиї. — Конець кризи в Петербурзї. — Російске ультіматум. — Кабінетна криза в Італії — Новий посол до німецкого парляменту. — Сербія і Румунїя.

На пятничнім засїданю буджетової комісиї виголосив п. Шрамек довшу бесїду, звернену против буджету і против бар. Бінерта. Бар. Бінерт так відповів на ту промову:

Передовсїм застерігає ся против закидів п. Шрамека, безосновних змістом і формою. Бесїдник хоче то непорозуміне пояснити. Само собою розуміє ся, що річ виключена, щоби розмова між президентом міністрів і послом Фідлєром відбула ся в грубім тонї. Бесїдник п. Фідлєрови ніякого питаня не ставив, яке мало би звучати „або-або“. Він тільки просив п. Фідлєра, щоби на випадок, якби в кругах славяньскої унїї появив ся нахил до спиненя всїми способами полагодженя буджетової провізориї до кінця сего місяця, повідомив про те на певне міністра, а то з уваги на льояльність до инших партий і правительства, бо чейже всї мусять признати, що в такім разї боротьба була би злишним з'усилем і непотрібно викликалаб огірчене серед партий. На погляд бесїдника, коли така постанова істнує, то льояльність вимагає, щоби єї виявити і тим способом сотворити ясне положене. Важкого положеня, серед якого тепер живемо, не можна приписувати хвилевим причинам, бо они лежать глубше в хоробливім політичнім станї. Дальше полемізував бар. Бінерт з промовою п. Шрамека, котрий сказав, що установлене дня 31 марта як реченця полагодженя буджетової провізориї, спровадило заострене ситуациї. Продовжене реченця було би тільки тодї на місци, якби посол Шрамек вірив, що мета, до якої він змагає ся, себто зміна правительства, може бути тим способом осягнена. До нормального трактованя буджетової провізориї є ще часу доволї, а то тим більше, що кождий мусить признати, що буджетова провізория в усїх державах є більше справою технїчною і не трактує ся з політичного становища. Що-до повички, міністер стоїть на тім, що річеву дискусию в тій справі переведено вже дуже широко в делеґациях. Взагалї у нас політичні дискусиї дуже богато часу займають. Президент міністрів старав ся перевести поліпшене відносин і кождий мусить признати, що доброї волї з боку правительства не хибувало. Парлямент основує ся на більшости, яка мусить мати нагоду висловити свою волю. Закидають правительству, що не має більшости в парляментї, а не допускають до того, щоби сей закид провірити в дорозї голосованя. Що-небудь робить ся в політичнім житю, можна з означеного становища оправдати. Однак против одного мушу піднести голос остороги, не зі становища правительства, тільки зі становища партий: не допустіть, аби в парляментї прийшло до загибнення.

По промові бар. Бінерта говорило ще кількох обструкціоністів, потім відложено засїдане до нинї.

Російска міністерияльна криза, як звістно, скінчила ся і Столипин полишає ся на становищи. Оногди вечером відбула ся у него дома нарада міністрів. Полишаючись дальше на становищи президента міністрів, Столипин опер ту свою постанову головно на вислїдї послїдного голосованя в радї державній над предложенєм о заведеню земств на Литві і Руси. То предложене відкинене радою державною війшло знов як внесене на порядок дневний Думи. Внесене підписали президент думи Ґучков, жовтнївцї і националїсти. Що до змісту внесене таке саме як первістне предложене правительства, ухвалене вже раз думою. — Цар зарядив між тим тридневну перерву в нарадах Ради державної і Думи і в тім часї, як пишуть російскі часописи, правительство доро-

Алексей з Коринту.

З німецкого — П. Лянґмана.

(Конець).

Оба запрошені до Ляіс Коринтийцї, Криспій і Ґай були потайними християнами, а саме тими самими, про котрих згадує апостол Павло в своїм посланию до Коринтиян і лиш виключно надія, що удасть ся їм у Ляіс викрити слїд гляданого, могла їх спонукати, що приймили запросини. Застали вже зібраних гостий, прибрані столи, розсипані цьвіти, весело вигравуючу музику. Крім того цїлий дім переповняв сьміх дївчат, дзенькіт ярких чарок і збанків і запах смачних страв. Всьо то запрошувало до свобідної і приємної забави.

Коли гостї покріпили ся з обильно заставлених столів і подано овочі, сир і вино, з'явив ся якийсь індийский фаринник, високий і тонкий і почав показувати свої дивні штуки: ростуче манґове дерево, розтяте на половину і знов зростаюче ся порося і богато инших. Відтак понисували ся два хороші молодцї борбництвом, а вкінци по довшій переві появив ся бородатий, просто одїтий чоловік і проповідував. То іменно була та несподїванка, яку Ляіс приготовила для своїх гостий. Проповідник говорив про царство, що настане і всїх людий сполучить, про всемогучість одного невидимого Бога, про любов, котра сама одна обить людий щасливими, про сина Божого, що за всїх помер і що бідним, невинним, нетямучим і невільникам приобіцяв рай і воскресенїє по смерти. Відтак замовк і сїв на приготовлений для него столець напротив богатого Меґапента і визначного в вимові Кілляктора а поміж Ктименою і розважною Ґемелею.

Коли скінчив говорити і почав їсти хлїб, було якийсь час тихо, доки шум голосів спершу тихий, відтак чим раз голоснїйший як крик птиць роздав ся в цїлій комнатї. Говорили за і против, одні поважно, другі живо, деякі сьміяли ся, але були й такі, що плакали.

Але Кілляктор сказав проповідникови спокійно в очи: Ти зводиш нарід, учиш єго погорджувати розумом і наукою; — а Меґапент додав глумливо: — А як то є з тим воскресенїєм? Я дуже рад би щось близшого про те почути.

Але проповідник сидів і глядів на них обох. А коли відтак єго чорні блискучі очи глядїли понад них далеко перед себе, зробило ся нараз в цїлім домі дуже тихо і чути було в тій тишинї єго слова і нї один шелест не перебив їх.

„Хто небудь скаже: Як воскреснуть мертві? І в якім тїлї прийдуть? Безумний, що ти сїєш, не оживе, коли не умре. І що сїєш, не тїло будуче сїєш, а голе зерно, як лучить ся, пшеничне, і кождому насїню своє тїло. Не кожде тїло таке саме тїло, тільки инше тїло у людий, инше у худобини, инше у риб, инше ж у птиць. Суть і тїла небесні і тїла земні, та инша краса небесних, а инша земних. Инша ясність сонця і инша ясність місяця, а инша ясність зір: зоря бо від зорі відрізняє ся ясностию.

Так і воскресенїє мертвих. Сїє ся в зотлїнє, встає в нетлїню. Сїє ся в безчестю, встає в славі, сїє ся в немочи, встає в силї. Сїє ся тїло душевне, встає тїло духовне: єсть тїло душевне і єсть тїло духовне. Так і написано: Став ся первий чоловік Адам душею живою; послїдний Адам духом животворящим. Тільки перше не духовне було тїло, а душевне, духовне аж опісля. Первий чоловік з землї земний; другий чоловік Господь з неба. Який земний, такі й земні: і який небесний, такі й небесні. І якож носили ми образ земного, так будемо носити і образ небесного. Сеж кажу, братя, що тїло і кров царства Божого унаслїдити не може і зотлїнє незотлїня не унаслїдить.

Ось тайну вам кажу: Всї не упокоїмо ся, всїж перемінимось. За хвилину, в миг ока, за послїдною трубою: бо затрубить, і мертві повстають нетлїнними і ми поперемінямось. Треба бо тому тлїнному одягнути ся у нетлїнне і смертному одягнути ся в безсмерте...“

Доси говорив бесїдник голосно, живо і палко. Тепер же знизив голос і була глубока тишина довкола, всї сидїли немов задеревілі і здавало ся, немов би самі мури хотїли віссати єго слова, коли він сам до себе говорив:

„Як же тлїнне се одягне ся в нетлїнє і смертне се одягне ся в безсмерте, тодї стане ся написане слово: Пожерта смерть на побідї... Смерте, де у тебе жало? Пекло, де у тебе побіда?“

Многим людям довкола видало ся, немов

гою розпорядженя заведе закон о земствах на Литві і Руси.

В справі росийско-хіньского опору вислав росийский міністер справ заграничних до амбасадора в Пекині телеґраму, в котрій підносить, що переговори ведені в послїднім місяци, пересьвідчили росийске правительство, що правительство хіньске має намір проволіканем не увзгляднити точок, заключених в росийскім письмі з лютого с. р. Росийске правительство мусить зробити конець тим безцільним переговорам і просить хіньске правительство, аби до дня 28 марта приймило всї ті точки без застереженя, бо лиш в такім случаю Росия згодить ся на ревізию договору з р. 1881. Коли би до того часу хіньске правительство не вдоволило росийских домагань, то Росия полишає собі повну свободу діланя і робить хіньске правительство одвічальним за всї дальші наслідки.

Як звістно, кабінет Люцатіого в Італії подав ся до димісиї, котру король приймив. Вже певна річ, що Джолїтті дістане місию сотвореня нового кабінету. Кабінет Люцатіого вести буде державні справи аж до часу по ювілейних торжествах. Потім Джолїтті розпічне офіцияльні переговори з партиями в цїли сконструованя кабінету, який мав би більшість в палаті запевнену.

Полїтичною сензацією в Римі є запрошене социялїстичного посла Біссолятія королем на авдиенцию. Запрошене то імовірно має на меті наклонити социялїстичного полїтика, щоби вступив до кабінету Джолїтіого.

В доповняючім виборі в окрузї Ґіссен в Гесиї вибрано антисемітского кандидата др. Вернера 12.569 голосами против социяльно-демократичного кандидата Бекмана, котрий дістав 11.622 голосів. В головних виборах одержав був Вернер 7.958 голосів, Бекман 7.976. Тепер перехилили вагу в користь антисемітского кандидата урядники і національні лїберали, котрі в супереч кличови, киненому партийною управою, голосували на Вернера.

Білградский националїстичний „Малий Журнал“ констатує, що Румунія співділає з Туреччиною в балканьских справах. Діє ся то з намови Австриї і Німеччини, котрі від часу анексиї не сьміють явно виявляти свого Drang nach Osten, тілько користують ся Румунією, щоби підготовити ґрунт під будуче розширенє обох держав. Хоч сполучені їх армії і Туреччини досить сильні, щоби ставити чоло всїм иншим балканьским державам, однак Румунія забуває, що — як пише „Малий Журнал“ — „істнує Росия, доволї могуча, щоби знищити румуньску державу. Недалекий вже день, коли Росия в імени своєї славяньской місиї покарає Румунію за зраду“.

Новинки.

Львів, 27 марта 1911.

— **Перенесеня на зелїзницях.** Комісар машин Роман Ганїнчак, заст. начальника VII секциї консервациї у Львові, перенесений на таке саме становище в секциї VI у Львові, а комісар будівництва Володислав Хмурский, заступник начальника секциї консервациї в Турцї, на такеж становище в Загірю; комісар будівництва Евг. Мошоро, заступник начальника секциї консервациї в Загірю, перенесений в тім самім характері до секциї I в Тернополи.

— **Справи особисті.** Радник Двора п. Олександер Барвіньский виїхав на тиждень до Тиролю.

— **Сьвяткованє памяти Тараса Шевченка у Львові.** Минулої пятниці відбуло ся Тарасове сьвято в женьскій учительскій семинариї при участи радника Двора Барвіньского, краєвого інспектора Кавецкого, проф. Студиньского, учительского збору і учениць в авлї заведеня. Гарний виклад відчитала п-а Твердохлїбівна, яка подала огляд ідеалів Шевченка. Прегарно випали співи хоральні і продукциї на скрипках, виведені учителькою музики, п. Лебльовою, яка вложила в них богато працї і композиторского хисту. Красно співала п-а Яворска (сопран) і Думинівна (альт). З великою певностию і свободою відограли сольові продукциї на скрипках (п. Кохівна) і фортепянї (п. Сохоцка). Декламували п. Мурска („Думи мої“) і п. Ґалківва Залеского „U nas inaczej“, обі чудово. За се справді величне сьвято належить ся щира подяка директорови п. Мандибурови і учительскому зборови, а передовсїм панї Лебльовій, души цїлого концерту.

В неділю дня 19 с. м. відсьвяткували память Тараса питомцї „Рускої Бурси ремісничої і промислової“. Того дня о 6 год. вечером зібрали ся в льокали Тов-а руских ремісників „Зоря“ питомцї згаданої бурси, члени виділу тогож Тов. і поважне число членів „Зорі“, а віцеректор духовної семинариї о. І. Паньківский оповів в популярний спосіб, які були дитинячі молодечі лїта Тарасові, які злиднї пережив в дальшім своїм житю, та про его твори і вплив сих творів на розбудженє народної самосьвідомости між Русинами-Українцями. Промова о. Паньківского зробила велике вражінє на ремісничу молодїж, котра перший раз почула так звязко і в популярний спосіб подану житєпись нашого ґенія і характеристику его творів. Потім голова Товариства дир. Василь Нагірний говорив про се, як ремісвича молодїж повинна поводити ся, коли хоче осягнути наміреву цїль і посредством ремісла здобути собі не тілько спосіб до житя, але стати ся токож хосенною для нашої суспільности. Питомець Бурси ученик Товариства Мрочко віддекламував з чутєм стих Шевченка, а питомець Левко відограв удачно на скрипцї свою власну музичну композицию.

При сїй нагоді вручив голова Бурси, директор Нагірний ученикови моделярства Лискови і ученикови виробу інструментів музичних Левкови, дипльоми і медалї, які признано їм на хлїборобскій виставі в Стрию за їх роботи там виставлені і вручено їм також львівске виданє поезий Тараса Шевченка. Рівнож вручив голова дир. Нагірний таке виданє поезий нововписаним челядникам, а то Сїрцї (столяр) і Ващан (переплетник), за їх взірцеве поведенє в Бурсї і в робітнях. — В сїм сьвятї брало також участь поважне число учеників ремесла з поза Бурси, запрошені товаришами питомцями Вурси.

— **З судової салї.** Перед львівским трибуналом орікаючим відбула ся оногди розправа против Юрка Тимця, рільника з Боровоі гори о обжалованого о злочин з §. 355. Тимець в жартї звалив 60-лїтного Миколу Грудня і зломив ему друге звено стовпа хребтового в шиї, що спричинило смерть Грудня. Тимця засуджено на два місяцї строгого арешту, бо трибунал увзгляднив то, що він був пяний і що тота пригода стала ся в жартї.

би великі ворота перед ними відчинили ся, з котрих співаюча ясність полила ся на них.

Кождому видавало ся, немов би дожив години свого житя.

Нараз закричав Меґапент голосно і хоч як голосно кричав, то однако всім здавало ся, що они мають ще в серци ту співаючу ясність, якої нїчо не може приглушити.

Меґапент кричав:

— Хочеш, аби ми повірили, що по смерти прийде царство Боже і що ми воскреснемо, а я тобі кажу, що заки я воскресну з моїми невільниками, то скорше малпа заграє на лїрі — і засьміяв ся, але его сьміх не найшов відгомону. — Ксунтус, ходи сюди — крикнув відтак — заграй і заспівай яку пісню!

Малпа, що між тим сиділа на конарі великого оливного дерева, прислухувала ся всему. І ось, коли почула, що єї кличуть, злїзла поволи з дерева, підбігла на чотирох ногах до стола і вилїзла на лавку. Кіллектор подав їй лїру і всї стали глядїти на то, що буде.

Ксунтус взяв лїру і низько опустив голову. Настала знов глубока тишина.

Але сейчас почав він грати свою улюблену пісню з давних лїт, а що его серце було зворушене, то й его гра порушила серця всїх присутних. Коли скінчив, не підносив голови, а всї мовчали замість видавати голосні оклики. Тепер підняли ся в своїх сиджень Криспій і Ґай і лиш они оба відважили ся промовити:

— Як Христос помер на хрестї і знов устав, так ти Ксунтус не є зьвірем лиш нашим приятелем Алексеєм з Коринту!...

Очи всїх обернули ся тепер до Алексея, що підніс голову і глядячи в небо промовив:

— Я Алексей з Коринту! І я вірю у воскресениє. Я богато перетерпів задля своєї любови до людий, а кождий, що богато любить, мусить богато разів умирати, як довго жиє, але верне знов до житя, коли віднайде свою душу. Так само й воскресне, коли позбуде ся свого тїла. Любов до отсеї Ляіс довела мене до того, що я удавав малпу, аби лиш бути близько неї. Она веліла менї сто раз умирати, аж вкінци найшов я мою душу. То житє є для веселих, а для тих, яких ви розпинаєте па хрестї, лишає ся будуче житє.

— А та душа, яку ти найшов, чи то душа малпяча чи людска? — спитав Кілляктор.

— Здає ся, що то буде душа людска — відповів Алексей — бо може бути сумна і весела. Але она така стара, немов би мала вже триста лїт.

— То пий, аби знов відмолоднїла!

І всї підняли ся і пили до Алексея та обіймали его, а коли Крісній і Ґай розповіли, що мали оповісти, всї згодили ся, що о такій дивній пригоді нїхто не чув від сотвореня сьвіта.

Вість о тїй пригоді розійшла ся скоро по містї і по цїлім краю і Алексей одержав богато листів. Тебанцї запрошували его до свого міста і хотїли вибрати его до ради міскої, а навіть до сойму, колиб за те заплатив. Якась вдовиця з Самос жертвувала ему серце і руку; він велїв їй сказати, що лиш за дня є малпою, але не в ночи. Часописи подали его портрет, а одна місцевість в Беотиї іменувала его почестним горожанином.

Лише Ляіс була зла. Та подія видалась їй обидою, Демонакс і Алексей обманцями і она дуже встидала ся. Встидала ся не того, що чула у неї нїма і нерозумна малпа, лиш того, що дала себе обманути і кождого дня посилала до Алексея післанця з обидливими листами.

Але вкінци розважна Ґімеля так їй сказала:

— Ти така дурна, як нїяка женщина ще нїколи не була. Кождя инша на твоїм місци гордилась би тим і чулась би щасливою, що такий добрий, мудрий і благородний чоловік як Алексей зробив ся малпою з любови до тебе. Він обманював тебе, аби лиш бути близько тебе, так тебе любив. А ти — ти справді правдива малпа, коли не відчуваєш, але то для тебе честь, що тебе так люблять.

Ті слова промовили до пересьвідченя Ляіс і она веліла прикликати спосібного писаря, котрий уложив такий лист:

— Мій дорогий Алексею! Тужу за тобою. Не стає менї чогось і мій дім став пустий, від коли тебе тут нема. Верни до мене, бо за ту незвичайну любов і за всьо, що ти перетерпів, хочу тебе нагородити. Твоя щиро любляча Ляіс.

На те одержала таку відповідь:

— Улюблена колись Ляіс! З твого цїнного письма з 10 Боезроміона довідую ся, що тобі конечно потреба малпи. Сейчас по одержаню того листу велїв я Демонаксови, аби постарав ся о найкрасшу і найрозумнїйшу малпу, яка найде ся в Греції, Римі і Африцї. Той честний чоловік певне не занехає виповнити моє порученє і доставить тобі малпу дармо до дому. Але будь осторожна. Не впускай єї до своєї комнати і не показуй єму своєї хорошої душі. Не говори в єї присутности зле о твоїх щедрих приятелях і памятай на того давного приятеля, що вправдї з любови для тебе зробив ся малпою, але з відрази перед тобою став чоловіком.

— Розбишацтво. З Рожнітова долиньского повіта вертало перед кількома днями пізним вечером з ярмарку двох жидівских торговельників коний. Дорога вела через ліс і тут вискочило двох людий, узброєних в револьвери та дали кілька вистрілів. Одного торговельника убили, а другого тяжко зранили. Напастники зрабували 1000 К і втекли. Раненого відвезено до шпиталю в Стрию, де він боре ся зі смертию.

— Та й Львів не хоче остатись позаду в цивілізациї. Коли цивілізация у великих містах европейских довела вже до того, що великі пані (малі ще не можуть на то здобути ся) зачинають в штанах виходити на улицю, то чомуж і між Львовянками не знайшлась би бодай одна така смілa, хоч би й яка з доньок Ізраиля? Преці „ґешефт" можна би завсігди якийсь зробити, а ще й на ул. Кароля Людвика! Отже оногди на згаданій улици зробило ся велике збіговиско, бо якась дама — якого племени і якої віри, годі було провірити та й се вже річ байдужна — появила ся в одіню званім з французка „jupe coulotte". Якийсь пан поспішив заатакований на поміч і візвав дорожку та відвіз її в сторону як до театру, а може де й на ул. Сонічну. Товпа пустила ся за дорожкою і бігла за нею кількадесять кроків. Коло будинку каси ощадности крикнув хтось, що іде „дама в портках". Всї кинулись в ту сторону і стали викрикувати: „Віддай штани!" Остаточно товпа так тут зготила ся не лиш на тротоарах але й на улици, що заступила цілу улицю так, що віз трамваєвий не міг переїхати. В виду такої товпи поліциян стояв безрадний. Збіговиско тревало майже пів години.

— Деклярация о смерти Івана Орта. До найвисшого уряду маршалківского у Відни поставив правительств. радник З. Бахман іменем Архікняая Йосифа Фердинанда внесене на признане помершим Архікнязя Івана (Йогана) Сальватора, котрий під іменем Івана Орта вибрав ся дня 12 липня 1890 року на корабли „Santa Margherita" в подорож, із якої не вернув ся ні він ні хтонебудь із участників подорожи. З уваги на те, що всї вістки про житє тогож Івана Орта позбавлені правди, а законний реченець минув, внесене домагає ся, щоби маршалківский суд признав, що архікнязь не пережив дня 21 липня 1890 р., щоб отже той день означити як добу смерти Івана Орта.

Як вже сказано, Аркікн. Іван Сальватор виплив дня 12 липня 1890 р. на корабли „Санта Марґеріта" з Порто Ля Плята до Вальпараізо в полудневій Америці. Від того часу щез і корабель і Архікнязь, котрий іза якихсь непорозумінь, маючих — як кажуть — свое жерело в справах войскових, виступив з австрийского войска, прибрав прізвище Орта і виїхав з краю. В Берлині познакомив ся він з якоюсь Емілією Штубель і одружив ся з нею тихцем і виїхав до полудневої Америки. Послідний раз дав Іван Орт о собі знати дня 12 липня 1890 в листі датованім з Порто Ля Плята а писанім до віденьского приятеля, правника дра Габерста. Отже в тім листі доносив він, що за кілька днів вибирає ся в дорогу. Того самого дня й супруга Івана Орта Мілї Штубель писала до своєї матери в Берлині. Від тої пори й слих за ними пропав, а в Европі, іменно же в Австриї пішла чутка, що він Орт жиє, лиш умисно укриває ся, щоби колись при відповідній нагоді знов виринути і виступити зі своїми правами. Однак стверджено урядово, що корабель „Санта Марґеріта" в дорові довкола найдальше на полудне висуненого кінця полудневої Америки, рога Горн, підчас страшенної бурі розбив ся і затонув, а із залоги, яка була на корабли, не виратував ся ані один чоловік. Факт той признали навіть товариства асекураційні, в котрих корабель той був обезпечений. Іван Орт не мав ніякої причини укривати ся, а его листи, писані з дороги, були доказом, що він наміряв вернути. Отже уряд маршалківский признав ті докази і має сими днями видати відповідну деклярацию смерти Івана Орта.

— Дрібні вісти. Число жителів Буковини виносить після послідного обчисленя 796.000 душ а в порівнаню з 1900 р. 66.000 більше. Чернівці мають 83.000 жителів. — П. М. Дзюбіньска згубила золотий дамский годинник в кувертами викладаними емалією. — Йосиф Слива з Клепарова переїхав оногди на площи Галицкій Йосифа Леня так тяжко, що поготівля ратункова мусїла відставити его до шпиталю. — До комнати Маєра Юди замешкалого при ул. Декерта ч. 22 стрілив оногди хтось крізь вікно а куля пробивши дві грубі шиби впала до комнати, але на щастє не зранила нікого.

— Страшна катастрофа в Ню-Йорці. Нинішні телеґрами принесли вість про страшну катастрофу, яка стала ся оногди в Ню-Йорці. На самім поверсї 10-поверхового будинку, де містила ся фабрика целюльоіду, в котрій працювало 1500 робітників і робітниць, вибух оногди огонь, котрий страшенно скоро обняв горішні поверхи. Що в такій дерихмарі діяло ся в тій хвили, можна собі уявити; близшого опису тої катастрофи поки що нема. Досить, що до 6 год. вечером в суботу було вже 53 трупів, переважно італіяньских дівчат, котрі повискакували з вікон і згинули на місци. Кілька осіб пробовало на дротах електричних, перетягнених через улицю, видобути ся в безпечне місце, але дроти урвали ся і люди ті попадали на землю і позабивали ся. З першого поверха видобуто 50 трупів. Загальне число трупів доходить до 150. Перед вибухом огню настала була у фабриці експльозия.

Телеґрами.

Перемишль 27 марта. Заходами сполучених українських товаришів відбуло ся тут Шевченківске торжество. В суботу відбув ся концерт, в неділю відбув ся похід з музикою на замок, де устроєно віче. Промавляли др. Загайкевич і проф. Авдикович зі Львова. По полудни відбуло ся народне представленє.

Відень 27 марта. Міністер справ заграничних ґр. Еренталь вислав з Аббациї з нагоди ювилейних торжеств італіяньских сердешну телеґраму до італіяньского міністра справ заграничних. Рівночасно австро-угорский амбасадор при Квіриналі, Мерей одержав порученє висказати желаня італіяньскому правительству.

Відень 27 марта. Комісия буджетова. Від початку засіданя до сеї пори, год. 12 в полудне говорить пос. Шпачек (ческий аґрарий).

Відень 27 марта. Бар. Бінерт запросив проводирів партий більшости на год. під до 3. по полудни на конференцию.

Відень 27 марта. О год. 1 по полудни пос. Шпачек скінчив говорити. Засїданє перервано до год. 3. по полудни.

Петербург 27 марта. Цар видав вже на основі §. 87 законів основних указ заводячий земства в ґуберніях західних.

Саратов 27 марта. Ученик видалений з тутешної духовної семінариї напав на виходячого із семінарскої церкви ректора Целебровского і зранив его ножем два рази. Ректор помер.

Рим 27 марта. З причини ювилею місто удекороване. Войско переходжує улицями міста. Рух в місті дуже значний.

Ню-Йорк 27 марта. До півночи (в суботу) видобуто із спаленої фабрики целюльоіда 148 трупів, переважно страшно покалічених. (Гл. Новинки.)

Ню-Йорк 27 марта. Потверджуєсь чутка, що у фабриці целюльоіду згинуло звиш 150 людий, по найбільшій части італіяньскі дівчата. Займило ся внаслідок зіпсованя ся якоїсь машини.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-європейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·31**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. свята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·09, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·18, 8·10, 11·10, 11·38.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·59.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).